

1

ตะวันตกแสงแรงจัดจ้า บ่งบอกเวลาสายของวันมากแล้ว กว่าที่ชายหนุ่มร่างสูงจะเดินใจเนงลงมาจากชั้นบนในสภาพชุดนอนลายทางสีฟ้าที่แสนยับเยิน

หน้าคมเข้มอันประกอบด้วยดวงตาคู่เรียวดำใหญ่ ล้อมด้วยแพขนตาหนา รับกับจมูกโด่งเป็นสันสวย และริมฝีปากบางสีสดบนดวงหน้าเรียวแบบคลาสสิก ดูเด่นสะดุดตายิ่ง ทว่าในขณะนี้...ตอนตื่นนอนใหม่ๆ ภาวภาพทำหน้ามุ่มยัดจนลดระดับดีกรีความหล่อเหลาที่ตนเองมีแทบเลือนหายไปจนหมดสิ้น

"หายไปไหนกันหมดวะ หิวจะตายชักอยู่แล้ว?" ชายหนุ่มบ่นโวยวายตามวิสัยคนที่มีความอดทนต่ำถึงต่ำสุดขีด ดวงตาคมกริบที่สาว ๆ เคยกรี๊ดใส่ด้วยความหลงใหลได้ปลื้ม ชุ่นขวางไม่ผิดกับหมาบ้ายามเมื่อสายหน้ามองหาคนใช้ในบ้านแล้วไม่มีใครเผลอมาให้เห็นแม้สักคน

"หายไปปออยู่ไหนกันหมดวะ?" ชายหนุ่มเกาศีรษะกระแกรกๆ กระแทกกันลงนั่งเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดในห้องอาหาร เกือบหลับลงอีกครั้งเพราะความมึนงุน

อยู่ที่เดียว ท้องเจ้ากรรมก็ดันมาร้องโครกครากชัดเจนเสียก่อน

คนเพิ่งตื่นนอนเลยจ้วงเจียหันมาโวยวายใหม่

"ไว้ย ไปไหนกันหมดบ้านวะ ตี ไปกันให้หมด พ่อจะได้ไล่ออกไปหมดเลย"

"คุณภพจะรับอะไรดีคะ?" สาวใช้คนหนึ่งปราดเข้ามา ทำหน้าเจียมเจียม รอรับคำสั่งเจ้านาย ด้วยหัวใจไหวระทึก

"มาแล้วอะ มัวทำอะไรอยู่หา ฉันจะบอกให้คุณแม่ตัดเงินเดือนเธอ ชอบอู้งาน" เขาตำหนิสาวใช้อย่างไม่ไว้หน้า ทำเอาเธอใจเหี่ยวแพลงไปเป็น กอง

ตอนเข้ามาแรกๆ ใจเธอจะเต้นแรงแทบระเบิดทุกครั้งทีเข้าใกล้เจ้านาย หนุ่มหล่อ(ลากดิน)อย่างคุณภพเหมาะสม ด้วยหวังว่าบางที นิทาน หรือนิยาย น่าเน่าประเภทสาวใช้กับคุณชายจะเป็นความจริงขึ้นมาได้บ้าง(เผื่อฟลุ๊ค) เธอจะได้มีสิทธิ์ลุ้นเป็นเจ้าของของคุณภพ แต่เอาเข้าจริงๆแล้ว อยากรว่าแต่จะให้ คุณภพรักใคร่ไหลหลงอะไรเลย...

แค่จะมองหน้าเธอ คุณภพยังไม่อยากขายตามองให้เป็นที่ระคายลูกตา ด้วยซ้ำ!

กระบวนดูถูกเหยียดหยามคน ไม่มีใครเกินคุณภพ ลูกชายคนเดียว ของบ้านนี้ สุดยอด...ชนิดพิมลมยังต้องแอบขู้นิ้วหัวแม่โป้งให้(ซูแบบจิ้มลงดินนะ)

"เปล่าอู้งานอะ หนูอยู่ช่วยบ้านிடเตรียมอาหารกลางวันอยู่ในครัว ได้ยินเสียงคุณภพตั้งนานแล้ว แต่วิ่งมาไม่ทันคะ" เธอชี้แจงแถลงไข ทำทางนำสงสาร

แต่ความสงสารไม่เคยมีอยู่ในใจ(หรือพจนานุกรม)ของคนอย่างภพ

เขาเห็นท่าทางนำสงสารของสาวใช้(ทุกคน)ในบ้าน เหมือนจริตมารยา ที่น่าหมั่นไส้ มองชีวิตคนจนๆไม่ผิดกับมดปลวก คำพูดหรือข้ออ้างของพวกเธอก็ไม่ผิดกับสายลมที่พัดผ่านเข้าหูซ้ายแล้วทะลุออกหูขวาของเธอไปเท่านั้นเอง

มันไม่มีประโยชน์อะไรจริงๆ

"ไม่ต้องอ้าง ฉันไม่อยากฟัง เสียฟิลล์ซะมด" ชายหนุ่มโบกไม้โบกมือ ทำหน้ารำคาญ แต่กระนั้นก็ยังดูหลอระเบิดอยู่ดี "นี่คุณพ่อคุณแม่หายไปไหน ทำไมบ้านช่องมันเจียบอย่างนี้?"

"คุณท่านออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้วคะ ส่วนคุณผู้หญิงก็ไปทำบุญที่วัด เที่ยงๆถึงจะกลับคะ"

"งั้นเธอไปหาอะไรมาให้ฉันกินหน่อยสิ เร็วๆด้วยนะ หิวจะตายซัก"

ว่าแล้วเจ้าตัวก็เอาขायาวๆของตัวเองพาดขึ้นไปวางบนโต๊ะอาหารกลางห้องอย่างสบายอารมณ์

พิมเอง หันมาเห็นเข้ายังต้องกลืนน้ำลาย

หมดยกกัน หมดยกเลยหน้าหล่อๆเป็นพระเอกได้สบาย แต่กิริยามารยาท ความประพฤตินั้นยิ่งกว่าตัวร้าย ผ่าเหล่าผ่ากอ ไม่เหมือนกับคุณพันธง ผู้เป็นบิดาที่เอางานเอาการ กับคุณภาวดี มารดาของเขาที่ใจดีเป็นเลิศเลยซักนิด

นัยว่าเพราะเป็นลูกชายคนเดียวของพ่อแม่ที่ร่ำรวยมาก บริษัทของคุณพันธง ทำกิจการเกี่ยวกับเสื้อผ้าสำเร็จรูป ทั้งภายในประเทศและส่งออกขายไปทั่วโลก เรียกว่าพนักำไรปีหนึ่งๆหลายร้อยล้านบาท เป็นกิจการที่มีแววรุ่งเรืองไปได้สวยมาก ทว่าลูกชายคนเดียวกลับไม่ยอมบริหารงานต่อจากผู้เป็นพ่อ

อุตส่าห์เสียเงินเสียทองส่งลูกชายไปเรียนต่อปริญญาโทถึงเมืองนอกหวังให้กลับมาช่วยงานที่บริษัท ลูกชายตัวดีกลับมากถึงก็เอาแต่เที่ยวเตร่หาความสำราญอยู่นานถึงห้าปี กว่าจะเริ่มมองหางานทำแก้เซ็ง

แน่นอนว่างานแก้เซ็งของภวภพ ย่อมไม่ใช่งานในบริษัทของผู้เป็นบิดาอยู่แล้ว แต่เป็นงานที่เขาร่วมลงขันกับเพื่อนๆด้วยทุนก้อนใหญ่ เพื่อเปิดกิจการเชื้อดมูอย่างเป็นลำเป็นสัน

พิมลไม่รู้จะเรียกกิจการที่คุณภพทำว่าอะไรดี ในเมื่อมันเป็นกิจการเลี้ยงหมูแบบอนามัยจัด เพื่อไว้สำหรับขายเข้าโรงเชือด ส่งเนื้อหมูสดไปตามห้างใหญ่ๆทั่วประเทศ ดูแล้วก็น่าจะดี หากว่ามันไม่ต้องทำมาหากินบนชีวิตของคนอื่น

"มองอะไรอยู่ได้ ฉันไม่ตาต้ำสนคนใช้หรือกนะ ไปที่อื่นโน้นไป"

ภวภพหันมาเห็นสายตาของสาวใช้มองมาทางตนเองก็ดักทางไว้ก่อนอย่างคนที่ไว้ตัว(และหลงตัวเองสุดๆ) อีกฝ่ายไม่รอให้เขาดูถูกอีกเป็นคำรบสองรีบวิ่งจืดออกไปเตรียมอาหารมาเสิร์ฟทันที

ลับร่างของสาวใช้แล้ว ชายหนุ่มก็สะลึมสะลือเหมือนจะหลับลงไปอีกด้วยความง่วงงุนจับใจ

เมื่อคืนกว่าเขาจะกลับบ้านก็เกือบตีห้าเข้าไปแล้ว แม่สาวที่เขาเจอที่ผับเมื่อคืนนี้ยังสวยซึ้งตรึงใจไม่หาย สงสัยคืนนี้จะต้องไปเยี่ยมเยียนเธออีกสักครั้ง

ภวภพหลับต้ายิ้มกริ่ม คริ้มอกคริ้มใจ คิดถึงสาวตามประสาหนุ่มโสด

แต่ไม่สด ที่ยังรักสนุกสุดหัวใจ เกลียดการแต่งงานยิ่งกว่าเห็นกิ่งก้อได้เดือน
หากมีใครบอกมาว่าอีกไม่นานเขาจะต้องแต่งงาน ภวภพคงหัวเราะก๊าก
ใส่หน้าคนๆนั้นแล้วตอกกลับไปทันทีว่า

'ชาตินี้ทั้งชาติ ก็ไม่มีทาง!'

ให้เขาไปตายดีกว่าจะต้องทนเหยี่ยวแห่งดักดานอยู่กับผู้หญิงเพียงคนเดียว
ทั้งชีวิต... มีหวังลงแดงตายกันพอดี

เพื่อนของเขาหลายคนก็แต่งงานไปแล้ว ลืมเสียสิ้นซึ่งอุดมการณ์อัน
แรงกล้านี้ เขายังด่ามันอยู่เป็นประจำว่า 'ไม่แจ่วจริง ดีแต่ปาก ไม่ได้เรื่องกันซักคน'

'เออ ข้าจะคอยดูเอง ใ้ภพ ดูซิว่าเอ็งจะแนไปได้ซักทีนี้บ้าง'

เพื่อนของเขาอาฆาตมาบ่อยๆ แต่ภวภพไม่สนใจ เขายังรักชีวิตโสด
อย่างเหนียวแน่น ถึงแม้ว่ามารดาจะคะยั้นคะยอจนหัวสั้นหัวคลอนว่าสาวน้อย
คนนั้นดีอย่างไรนั่น หญิงสาวคนนี้เป็นดีอย่างไร

แต่นั้นล่ะนะ จะดีเลิศประเสริฐศรีแค่ไหน เขาก็ไม่สนทั้งนั้น เพราะแต่
ละงานที่เขาเห็นตอนออกงานสังคัมบ่อยๆนั้น หน้าอย่างกับปลาตุกสำลักน้ำ
หาความงามไม่เห็นเจอ

ผู้สาวๆกลางคืนที่เขาเจอทุกคืนๆก็ไม่ได้

เกือบหลับฝันหวานถึงสาวเจ้าอยู่แล้ว จู่ๆสายตาคมของชายหนุ่มก็ลืมขึ้น
มองผ่านไปยังมุ่มเส้าบ้านโดยไม่ตั้งใจ

พลันนั้นดวงตาคู่คมเข้มของชายหนุ่มก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ความง่วงงุน
หรือนวลนางอวบอ้อมระทึกใจเมื่อคืนหายวับไปจากสมองทันทีที่แผ่นพรวด
ออกมาหน้าบ้าน

ชายหนุ่มมองไปจนทั่วทั้งสวนกว้างหน้าบ้าน วิ่งวนไปรอบๆ จนแน่ใจแล้ว
ว่า'สุดที่รัก'ไม่อยู่ ภวภพจึงแล่นเข้าไปอาละวาดใส่คนใช้ถึงในครัว

"น้องนุ่นหายไปไหน ใครเห็นน้องนุ่นของฉันมั่ง?"

คนใช้ทั้งหลายมองหน้ากันเลิกลั๊ก ลืมนึกถึงหวานใจของเจ้านายไป
ถนัดทีเดียว เพราะมัวแต่ยุ่งๆเรื่องเตรียมของให้คุณผู้หญิงไปใส่บาตรแต่เช้า

"เอ่อ...คือ...ไม่เห็นมาตั้งแต่เช้าแล้วค่ะ"

สาวคนหนึ่งตอบเบาหวิว ถนอมเสียงจนน่าห่มันได้ ชายหนุ่มซึ่งตาตุ้ใส่
ตอบแทนเธอเป็นรางวัลด้วยความโกรธเคือง

"อย่าบอกนะว่าพวกเธอปล่อยให้ห้องนุ่นของฉันออกไปนอกบ้านนะ?"
เขาถามเสียงข่มขู่ทำลายขวัญ

"คือ...เอ่อ..."

"วิ้ย! ไม่ได้เรื่องซักคน" ภวภพคำรามเหมือนเสือบาดเจ็บ ดวงตาลุกโชน
ไปด้วยความโกรธที่คุกรุ่น

"ไปเลยนะ แยกย้ายกันไปหาห้องนุ่นเอามาคืนฉันให้ได้ ถ้าภายในวันนี้
ฉันยังไม่ได้ห้องนุ่นกลับคืนมา รับรองได้เลยว่าพวกแกต้องโดนตีแน่ๆ!"

เขาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ยิ่งเมื่อนึกถึงห้องนุ่น หรือห้องปุยนุ่นที่แสนน่ารัก
ของตัวเองด้วยแล้ว ภวภพยิ่งอารมณ์เสียด้วยความหงวโย

ห้องนุ่นของเขายังไร้เตียงสา จะออกไปเผชิญโลกกว้างได้อย่างไรกัน...?

คิดแค่นี้ ชายหนุ่มก็ตรอมตรมด้วยความหงวโยจับใจทีเดียว

"หมาใครไม่รู้ลูกฟ้า น่ารักจังเลย"

เสียงของมารดาเธอนั่นเองที่ทำให้หญิงสาวซึ่งนั่งคู่มาด้วยทางตอนหลัง
ของรถ ต้องชะงักหน้าไปมองตามสายตาของผู้เป็นมารดาอย่างสนใจ

สุนัขตัวเล็ก ๆ สีขาวขนยาวกำลังเดินวนไปมารอบๆ หน้าบ้านของเธอ
ราวกับว่ามันกำลังตื่นกลัวอะไรบางอย่าง แม้ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญเรื่องสัตว์ แต่
ปานนาก็ได้ใจในทันทีว่าเจ้าสุนัขตัวน้อย คงพลัดหลงจากบ้านมาแล้วหาทาง
กลับไม่ถูกแน่ๆ

"มันคงหลงทางมานะคะคุณแม่ ฟ้าจะลงไปช่วยมันนะคะ"

เธอบอกมารดาเสียงนุ่มหวานระรื่นหู ก่อนจะเปิดประตูรถก้าวลงไปหา
เจ้าสุนัขตัวสวย พยายามเชิญชวนให้มันเข้ามาหา แต่ดูท่าเจ้าตัวเล็กจะไม่เข้าใจ
ถึงความหวังดีของเธอง่ายๆ เพราะมันขู่เธอฟ่อทีเดียว

"ฉันไม่ทำอะไรแกหรอกนะ มาสิจ๊ะ"

ปานนภาพยายามยิ้มให้มันอย่างเป็นมิตร น้ำใจไมตรีของเธอถ่ายทอด
ออกมาทางดวงตาคู่กลมโตหวานซึ่งหลังกรอบแว่นสายตาคานาเตอะซึ่งลดความ
งดงามแห่งดวงหน้านั้นไปได้บ้าง แต่กระนั้นแล้ว ความสวยเด่นก็ยังคงจับตา
แก่ผู้พบเห็นเสมอมา

สุนัขพลัดบ้านจ้องมองเธอเขม็งอย่างกล้าๆกลัวๆ เริ่มลั้งเลใจ แต่ความที่

ถูกสั่งสอนมาไม่ให้เข้ากับใครอื่นได้ง่ายๆนอกจากผู้เป็นเจ้าของ ทำให้ปุยนุ่นเชิด
เข้าใส่หญิงสาวผู้อารีไม่ผิดกับหมาพยศ

แถมยังเดินหนีรักษาระยะห่างทุกครั้งที่ปานนภาเดินเข้ามาใกล้มันอีกด้วย
หนังกูเข้าหญิงสาวก็ซิกข์ท้อใจ เธอเดินกลับเข้ามาในบ้านด้วยความ
ไม่สบายใจนัก ที่ต้องปล่อยลูกหมาน้อยน่ารักเอาไว้เพียงลำพังหน้าบ้าน กลัว
ว่ามันจะเตลิดไปที่อื่นแล้วได้รับอันตราย

"จับมาได้ไหมลูกฟ้า?"

คุณวิภาถามลูกสาวทันทีที่เห็นหน้าหมองๆของอีกฝ่าย

"มันไม่ยอมเข้าใกล้หนูเลยคะคุณแม่ คงกลัวหนูมั้งคะ"

"งั้นให้คนงานของเราออกไปช่วยกันจับเอามัยลูก แปปเดียวก็จับได้แล้วล่ะ"

"อย่าตีที่ว่าคุณแม่" หญิงสาวด้านไม่เห็นด้วย "หนูกลัวว่าถ้าจับไม่ได้
แล้วมันเกิดเตลิดไปจะแย่นะคะ สงสารมันคะ"

คุณวิภาสายหน้ากับความใจอ่อนของลูกสาว

ปานนภาเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็กๆแล้ว ใฝ่ทางธรรมะ มีจิตใจโอบอ้อมอารี
ตอนที่เธอตั้งท้องลูกสาวคนนี้ เธอฝันว่าเจ้าแม่กวนอิมโปรยหยดน้ำทิพย์มาให้
พระท่านก็ตั้งชื่อให้ลูกสาวเธอว่า 'ปานนภา'

แล้วก็ไม่ผิดหวังเลย เพราะเมื่อยิ่งโตขึ้น ปานนภาที่ยิ่งแสดงให้เห็นว่า
ผิดแปลกจากเด็กทั่วไป ตรงที่ใจดีมีเมตตา เป็นคนหัวอ่อนที่รักสิ่งมีชีวิตทุกชนิด
ไม่ว่ามันแม้แต่แมลงสาบ

พออายุได้หกขวบ ลูกสาวของเธอก็เลิกกินเนื้อสัตว์หันมารับประทาน
มังสวิรัต และทานอยู่อย่างนั้นจนปัจจุบันนี้

"มันคงหลุดมาจากบ้านไหนซักบ้านแถวนี้ล่ะมั้ง ไว้แม่จะให้คนของเรา
ช่วยตามๆดูให้แล้วกันจ๊ะ"

"ดีค่ะ หนูก็จะช่วยตามหาเจ้าของมันอีกแรงเหมือนกัน อยากให้มันได้เจอ
เจ้าของเร็วๆ มันคงดีใจมากเลยนะคะ"

หญิงสาวยิ้มหวาน แต่คิดว่าจะได้ทำประโยชน์ให้กับเจ้าหมาน้อย หัวใจ
ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความสุขสดชื่นเสียแล้ว ถ้าเจอเจ้าของมันเร็วๆก็คงดีไม่น้อย

"เดี๋ยวหนูเอาอาหารไปวางไว้ให้มันกินก่อนดีกว่าคะ เผื่อว่ามันจะหิว"

หญิงสาวบอกหลังจากที่นึกได้ รีบจัดแจงเข้าครัว หาอาหารไปวางไว้ให้

สุนัขหลงทางกินทันที

แต่...

ใครจะคิดล่ะ ว่าสุนัขหลงทางตัวนี้จะหยิ่งผยองนัก มันไม่ยอมกินอาหารของคนแปลกหน้า ยังคงนั่งนิ่งเฉยรักษาระยะ รวากับเป็นตุ๊กตามากกว่าจะเป็นหมาจริงๆ ทำเอาหญิงสาวผู้หวังดีต้องถอยใจเสีอกยาวเหยียด

เจ้าของเขาเลี้ยงหมากันอีกท่าไหนนะ จึงได้ทำมาขนาดนี้ แล้วเธอจะช่วยเหลือมันได้บ้างล่ะเนี่ย?

คงต้องปล่อยเลยตามเลย ช่วยเท่าที่จะช่วยได้ให้ดีที่สุด

อย่างแรกก็คือ รีบตามหาเจ้าของสุนัขตัวนี้นั่นเอง

ภวภพถึงกับขับรถออกตามหาปูย่นๆ ยอดรักของเขา กลัวว่าจะกลายเป็นปูย่นๆ ไปเสียก่อน จนไม่เป็นอันทำงานทำการ ทั้งที่นัดกับเพื่อนเอาไว้เกี่ยวกับงานในบริษัทขายหมูของเขา ที่เรียกแบบหรูๆว่า บริษัท พีแอนด์พี มาร์เก็ตติ้ง จำกัด

แปลตรงตัวเต๊าะๆว่า หมูและหมูไม่จำกัด(ปริมาณการซื้อ)

หลายคนมองว่างานนี้เป็นงานที่บาปกรรม ไม่สมควรทำเป็นอย่างยิ่ง ทว่าภวภพไม่เคยสนใจ

บาปกรรมหน้าตาเป็นยังไง เขาก็อยากเห็นเหมือนกัน แต่ไม่ยกมีมาให้เห็นเสียที และไ้หมูที่ใครๆว่าปาวๆว่ากรรมหนักหนานี้ล่ะที่ทำกำไรให้เขา เพียงปีแรกก็ปาเข้าไปเป็นล้านๆแล้ว

เงินดีออกอย่างนี้ ใครจะไปยอมเลิกง่ายๆ เลิกก็โง่งนะสิ!

การงานของเขาทำท่าว่าจะไปได้ฉลุย ติดแต่เรื่องของน้องนุ่นเท่านั้นที่ยังเป็นปัญหาหนักอกหนักใจชายหนุ่ม ถ้าหาน้องนุ่นไม่เจอวันนี้ เขาคงนอนไม่หลับ ไม่มีแฉใจทำอะไรเพราะความเป็นห่วงที่สุ่มทรวงอยู่เป็นแน่

ทุกคืนเวลาจะนอน เขาต้องมีน้องนุ่นอยู่ในอ้อมกอด(ในคืนที่ไม่มีสาวๆนะ) แล้วจู่ๆน้องนุ่นมาหายตัวไป เขาคงไม่สามารถข่มตาให้หลับลงได้ง่ายๆแน่

เมฆฝนบนฟ้าตั้งเค้ามาแต่ไกล ไม่ช้าพระพิรุณก็โปรยปรายเม็ดหนาๆ ลงมาอย่างไม่ปราณี ชายหนุ่มสบถอย่างชัดใจ ออกปากไล่ส่งอัญเชิญให้ไปตกที่อื่นเรื่อยเปื่อย แต่ยิ่งไล่ก็เหมือนยิ่งยุ เพราะท่านเล่นตลกแบบหนักหนาแทบมองไม่เห็นทางข้างหน้า

ทันใดนั้นชายหนุ่มก็แลเห็นเงาขาวๆร่างหนึ่งผ่านวามมาที่หน้ารถ เขาเหยียบเบรคเสียงดังกึกก้องแข่งกับเสียงฝน โชคดีว่าเป็นถนนในหมู่บ้านที่ค่อนข้างว่างโล่ง ไม่งั้นคงได้มีเฮกันแน่

ภวภพก้าวลงจากรถด้วยดวงหน้าดูร้าย ใช้น้ำเสียงจัดจ้านเป็นทักหน้า ชมขวัญอีกฝ่ายก่อนอย่างไม่มีกรลตราวาคอก คนอย่างเขาใครร้ายมาต้องร้ายตอบกลับคืนไปเป็นสิบเป็นร้อยเท่า

"อยากตายรีใจวะ มาตัดหน้ากันอย่างนี่นะ?"

"ขอโทษค่ะ"

เจ้าของร่างบางในชุดกระโปรงยาวเลยเข่าสีขาวยุ้ยแม่ชีผินหน้ามา มองเขาด้วยอาการตระหนก ดวงตากลมโตใสเหมือนตากลวงสวยซึ่งคำขลับเป็นเงาระยับ ประหนึ่งนิลชั้นดีรับกับจมูกโด่งกำลังสวยและหน้าเรียวรูปไข่ ดูหวานน่ารักเหมือนตุ๊กตามากกว่าจะเป็นคนจริงๆ

หน้าเนียนของเธอขีดเขียวเปราะละเอียกน้ำชุ่มโชก เส้นผมหยักศกยาวหนาที่เกล้าขึ้นสูงรุ่มร่าลงมาระทรวงอก เห็นส่วนเว้าโค้งกระจ่างตาถึงในยามที่เปียกปอนไปทั้งตัวเช่นนี้

ภวภพถลันคำตำมากมายที่เตรียมไว้ใส่ชนิดไม่ต้องมาเสียเวลานับลงคอ จ้องหน้าवलงามของหญิงสาวตรงหน้าอย่างตกตะลึง โดยเฉพาะที่ริมฝีปากอิมเต็มของเธอ หากว่าสายตาของเขาสามารถสัมผัสแทนมือหรือแทนปากได้ เขาว่าปากนุ่มๆเธอคงเข้าไปแล้วแน่ๆ

เช็กซี่มากกก.....

"คุณ...ขอเบอร์หน่อยได้ไหม?"

จู่ปากเขาก็พูดไปเองตามสายตา(เห็น) แม้จะงุนงงตัวเองไม่หาย แต่เขาก็ส่งยิ้มหวานมาให้เธอแทนสายตาเกรี้ยวกราดเมื่อครู่ไปแล้ว

ปานนภามองเห็นหน้าชายหนุ่มไม่ชัดนัก เนื่องจากแว่นตาที่สวมอยู่พลัดตกหายไป ตั้งแต่ตอนที่เธอวิ่งตามเจ้าหมาน้อยตัวนั้นออกมากลางถนน หน้าข้าเสียงฝนที่ตั้งอยู่โดยรอบก็ยิ่งทำให้เธอได้ยินเสียงพูดของเขาไม่ชัดเจนอีกด้วย

"อะไรนะคะ?"

เธอย้อนถามเขา แต่สายตาพยายามเพ่งมองหาเจ้าสุนัขพลัดถิ่นตัวน้อยหวังจะจุ่มพามันเข้าไปหลบฝนในบ้านให้คลายความหนาวเหน็บหลังจากที่หาย

ตกใจ แต่มันก็ช่างตื้อนักไม่ได้เห็นถึงความปรารถนาดีของเธอเลย

"ผมขอเบอร์คุณหน่อย เอาจั๊นนะ ผมจะไม่เอาเรื่องที่คุณมาตัดหน้ารอดผมก็ได้ ถ้าคุณยอมไปนั่งทานอะไรเย็นๆเป็นเพื่อนผมแทน ว่าไงครับ?"

ทั้งเขาและเธอตอนนี้เบียดกันทั้งคู่ โดยเฉพาะหญิงสาว หนาวจนฟันกระทบกันก็กั๊ก

เขาเธอไปซ่าตึกว่าจะให้ไปกินอะไรเย็นๆกับเขาอะ

"ไม่ไปหรอกค่ะ หนาวจะตายอยู่แล้ว"

เธอปฏิเสธพร้อมกับก้าวเดินผ่านเขาไปไม่สนใจ ทำเอาชายหนุ่มไม่ผิดอะไรกับโดนผีหลอกวิญญาณหลอน

มีผู้หญิงไม่สนใจยิ้มทรงเสน่ห์ของเขาด้วย พระเจ้า!!

"นี่คุณ ไม่ดื่มของเย็นๆ จั๊นดื่มของร้อนแทนก็ได้ ว่าไงครับ?"

เขายังตามมาไม่ลดละ ยืนเชิญชวนทอดสะพานให้อยู่ข้างๆเธอนี้เอง แต่หญิงสาวไม่ได้มองเขาเลย ภวภาพเห็นเธอกั๊กๆแงๆเหมือนมองหาอะไรซักอย่าง อยู่ตลอดเวลา

พอลองมองตามสายตาเธอไปก็เจอะเข้ากับถึงขยะของกทม. ชายหนุ่มเสียหน้าอย่างแรง!

นี่เธอสนใจถึงขยะมากกว่าหน้าหล่อๆของเขาได้ยังงั้น?

"นี่คุณ ผมรู้หรอกนะว่าคุณมีวิธีเรียกร้องความสนใจที่ดี แต่พอได้แล้ว เขาเป็นว่าผมสนใจคุณ ไปกันได้หรือยัง?"

ปานนภาเงยหน้ามองผู้ชายร่างสูง เสียงหัวนจัดตรงหน้าอย่างงงงวยไม่เข้าใจที่เขาพูดนัก จึงได้แต่ยิ้มແหญ่ๆ

"ถ้าคุณอยากดื่มอะไรร้อนๆ ที่บ้านฉันก็มีนะคะ แต่ช่วยรอดเดี่ยวได้ไหม ขอตามจับหมาให้ได้ก่อนเถอะคะ"

ในความเข้าใจของปานนภาก็คือ ชายหนุ่มหน้าตาทำทางดีตรงหน้าดูจะกระหายเครื่องดื่มเอามากๆ ...น่าสงสาร...

"จับหมา นี่คุณเห็นหมาตึกว่าผมจั๊นเธออะ?" เขาเผลอตัวแสดงความฉุนเฉียวออกมาตามความเคยชิน

"เปล่าค่ะ เพียงแต่ว่ามันพลัดหลงมาตัวเดียว น่าสงสารมากเลยนะคะ เอัจฉี คุณช่วยฉันจับมันหน่อย แล้วฉันจะเลี้ยงเครื่องดื่มให้คุณเป็นการตอบแทน"

ตกลงนะคะ"

เธอหันมายิ้มชวนเขา ใบหน้านั้นใสซื่อจริงใจ ไม่เหมือนผู้หญิงที่โก่งราคา
ค่าตัวทัวๆไปเลย

แต่คนอย่างเขา...นายภวภพ...ไม่เคยมองใครในแง่ดีอยู่แล้ว แม้แต่กับ
หญิงสาวท่าทางใจดียิ่งกว่าพระแม่มาเรียคนนี้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

'ฮึโฮ้...ฟอร์มว่าเป็นสาวน้อยแสนสวยใจดีมีเมตตา รักเด็ก รักสัตว์
เป็นนางงามอย่างนี้ เขาเจอมาหนักต่อนักแล้ว'

แต่ไม่เห็นจะมีใครรักจริงรักจังเลยซักราย หลายคนที่ทำแท้งเพราะตั้งท้อง
โดยไม่พึงปรารถนา และผู้หญิงส่วนใหญ่ก็เกลียดชังแม้แต่แมลงเล็กๆที่ไม่มี
พิษภัยด้วยข้อหาที่แสนเง่าเพียงเพราะรูปร่างของมันน่ารังเกียจ

"ก็ได้...ผมก็อยากรู้เหมือนกัน ว่าเจ้าหมาอะไรของคุณเนี่ย มันจะน่ารัก
ซักแค่ไหนกันเชียว?"

"น่ารักสิคะ นั่นไง มันอยู่นั่น ช่วยกันจับเร็วเข้าค่ะ"

เธอก็ให้เขาดูร่างเล็กๆตัวลึบๆที่ยืนอยู่บนฟุตบาทห่างไปประมาณสิบเมตร
ชายหนุ่มมองตามในทันที พอเห็นว่าเป็นหมาตัวเองเท่านั้นก็แหกปากร้องลั่น
ตาเหลือก

"เฮ้ย นั่นมัน...!!" โวยได้แค่นั้นก็เกิดอาการพูดไม่ออก ได้แต่กลอกลูกตา
ไปมาอึ้งๆ

"เข้าไปจับสิคะคุณ เดี่ยวมันจะหนีไปซะก่อน"

ปานนภากระตุ่น วิ่งนำชายหนุ่มเข้าไปก่อน ปล่อยให้อีกฝ่ายยืนนิ่งซึ่ง
ตะลึงค้างอยู่อีกครั้งวิซ ก็ค่อยก้าวยาวๆเข้าไปหาน้องนุ่นบ้าง

ตามหาดังน่าน ที่ห้ามาอยู่กับเธอคนนี้นี่เองนะเจ้าปุยนุ่น

ภวภพค่อยยิ้มออก เมื่อคิดถึงตรงนี้

เธอไม่ได้หลอกเขา...แม่สาวชุดขาวสุดเซ็กซี่ ยิ่งมองก็ยิ่งถูกตาประทับใจ...

ลูกสาวบ้านไหนกันนะ?

2

หญิงสาวพาชายหนุ่มเข้ามาในบ้าน สั่งเด็กรับใช้ให้หাকাแพร์ร้อนๆ มาเสิร์ฟหลังจากให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว

คุณวิภามารดาของเธอออกไปหาเพื่อนเมื่อก่อนฝนตกไม่ถึงสิบห้านาที ตอนนี้งบ้านจึงไม่มีใครนอกจากปานนากับเด็กรับใช้

หญิงสาวอยู่กับมารดามานานนับตั้งแต่ที่บิดามารดาแยกทางกัน คุณวิสิทธิ์ บิดาของเธอมีภรรยาใหม่ที่ทั้งสาวทั้งสวยกว่าคุณวิภา นับตั้งแต่ที่คุณวิภาจับได้ เธอก็ขอหย่าขาดกับสามีทันที

เลิกกันแล้ว มารดาของเธอก็ไม่มีใครใหม่ ท่านสนใจใฝ่ทางธรรมเต็มรูปแบบ และมีก๊วนของตัวเองอยู่หลายคน ซึ่งต่างก็มีปัญหาทางครอบครัวคล้ายๆกัน คือผิดหวังในเรื่องของสามีเสียเป็นส่วนมาก

เสื้อผ้าที่ปานนากำจัดทำให้ภรรยาใส่ไปปลางๆก่อนเป็นของบิดาเธอ ที่ยังคงค้างหลงเหลือเก็บเอาไว้อยู่บ้างเล็กน้อย

เธอก็เปลี่ยนชุดที่เปียกปอนของตัวเองทิ้งไปเหมือนกัน ภรรยาของ

ว่างบางในชุดเสื้อเชิ้ตแขนสั้นเนื้อนุ่มสีฟ้าสดใส่นั่นอย่างชื่นชม(และโลมเลีย)

ใบหน้าหวานแฉ่ำมีไร่เครื่องสำอางใดๆหันมายิ้มให้เขาอย่างอารี ริมฝีปากอิมสิระเรื่อของเธอแดงตามธรรมชาติ และมองดูนุ่มนวลน่าสัมผัส

เขามองนิ่งค้าง รับผิดชอบต่อมือของเธอมาถือราวกับต้องมนต์สะกด นึกแปลกใจตัวเองอยู่ไม่น้อย

นี่เขาเป็นอะไรไป?

ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยพบเจอสาวสวยเสียที่ไหน ที่สวยกว่านี้ เขึกซึกว่านี่ เขาก็ผ่านมานักต่อนักแล้ว ทว่ายังไม่เคยรู้สึกรุนแรงราวกับโดนนะจิ้งจกอย่างนี้ กับใครมาก่อนเลย

เหมือนโดนเสน่ห์ใส่หึหกล แต่หน้าอ่อนๆใสปิ๊งอย่างนี้นะหรือจะกล้าทำเสน่ห์ใส่เขา?

เอ๊ะ แล้วเขาเชื่อเรื่องมงายอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันวะ?

"ฉันให้เด็กขงให้ตามที่คุณบอกค่ะ ลองดื่มดูสิคะ ถูกปากไหม?"

เธอเตือนเมื่อเห็นชายหนุ่มยังเอาแต่ยืนถือ ส่งสายตาแปลกๆมองมา ไม่หยุดหย่อนเหมือนกับว่าจะลืมนิ้ว นึกว่าเธอเป็นกาแพไปเสียแล้ว

หลังจากที่แนะนำชื่อกันจนพอจะมักคุ้น หญิงสาวก็พบว่าชื่อของเขาคุ้นหูเธอมากเหลือเกิน

ใช่...ชื่อเหมือนกันกับลูกชายของคุณภาวดีเพื่อนคนหนึ่งของมารดาเธอนั่นเอง ท่านมักบ่นถึงพฤติกรรมแย่ๆของเขา(คนนั้น)ให้ได้ยินบ่อยๆ ดูท่าว่าชื่อนี้จะโหลเสียแล้ว

ภวภพจำต้องก้มหน้าละเลียดดื่มกาแพในมือแก้ก้อ ปานนภาอุ่มร่างเบียดก๊ีบของน้องนุ่นขึ้นมาไว้บนตักของเธอ แล้วเริ่มลงมือเช็ดตัวให้มันจริงๆจังๆ หลังจากทีปล่อยให้คนใช้เช็ดให้ไปแล้วรอบหนึ่ง

เจ้าปยุ่นทำหน้าที่ฮึดฮัดขัดใจ ไม่ยอมเป็นมิตรกับใครเลย แต่พอภวภพเอ่ยปากสั่งเท่านั้น มันก็ลัวหงอ ยอมเชื่อฟังราวกับเด็กที่กลัวไม้เรียว

"แปลกจังนะคะ ฉันพยายามจ้อมันเท่าไรก็ไม่เชื่อ คุณสั่งแค่คำเดียวมันก็ฟังแล้ว เก่งจังเลยคะ"

เธอยิ้มให้เขาอย่างทึ่งจริงๆ ชายหนุ่มอดจะยิ้มตอบแก้ๆไม่ได้

จะให้เขาบอกนะหรือ ว่ามันหันมาตัวเอง...ไม่มีทาง

เอานายภวภพไปเชือดดีกว่า!

"หรือครับ...บังเอิญมังงะ"

"ไม่หรือครับเพราะคุณเป็นคนใจดีต่างหาก เขาว่าคนใจดีมักเข้ากับพวกสัตว์ได้ง่าย มันรู้ค่ะว่าใครดีหรือไม่ดีกับมัน"

นั่นเป็นการมองเห็นผิดอย่างมหันต์เลย แม่หนูน้อย...

ภวภพหัวเราะคำรามก้องในใจ ทั้งสมเพชในความโล้ชื่อและทั้งเอ็นดูหญิงสาวหน้าवलกระจ่างตาตรงหน้าจับใจ

เขาเป็นผู้ชาย แน่ละว่าไม่มีกรกล้วสัตว์หน้าไหนงายๆให้เสียเชิงอยู่แล้ว ใ้เรื่องปมด้อยกถวโน่นนี่เขาก็ไม่มีอย่างคนอื่น เรียกว่าเพอร์เฟ็ค เพื่อนๆของเขาแต่ละคนถ้าไม่กลัวแมงมุมก็กลัวงู ภวภพยังเคยหัวเราะเยาะอยู่บ่อยๆเวลาที่อยากทั้บถมิใครคนใดคนหนึ่งเล่นแก๊ง

'เออ เอ็งไม่รู้จักกลัวอะไรมั้งก็แล้วไป ออย่าเสือกกลัวเมียแล้วกัน ข้าจะฆ่าให้กลิ้งเลย'

เพื่อนๆของเขาแข่งซักตอบแทนกลับมาอย่างแค้นๆ แต่ชายหนุ่มหัวเราะก๊ากเห็นเป็นเรื่องขบขัน

'กลัวทำไมกะอีแคเมีย เมียสิวะต้องกลัวข้า ชื่นชัดใจ ข้าก็ชัดเข้าให้' ไม่คุยเปล่า เจ้าตัวยังทำท่าชิงชังประกอบอีกด้วย

'เออ ให้มันจริงเถอะวะ เห็นมานานักต่อนักแล้ว คุยอย่างเอ็งนะ โน่นอัญเชิญเมียขึ้นหิ้งบูชาวันละสามเวลาหลังอาหาร แถมมิดไนท์ให้เป็นของแถมพิเศษอีกรอบด้วยยังมีเลยว้า'

'กะข้าณะ โนเวทย์ ไม่มีทาง เมียข้าต้องเคารพเชื่อฟังตามใจข้าทุกอย่าง ถ้าคิดจะมาเปลี่ยนแปลงข้า ก็โน่น ต่างคนต่างไปทางใครทางมันไว้ย คนอย่างข้าไม่จ้อผู้หญิงอยู่แล้ว'

ภวภพมันใจในเสน่ห์ความหล่อเหลาของตัวเองมาก ไม่เคยมีสาวไหนที่เขาจับแล้วจะไม่ติด แถมจับไม่เคยเกินหนึ่งสัปดาห์ก็เรียกวูธเสร็จทุกรายเสียด้วย เป็นอะไรที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับเจ้าตัวเสมอมา

กับหน้าอ่อนๆไร้เดียงสาอย่างปานนภา เขาคะเนแล้วว่าอย่างเก่งก็คงแค่นั้นหนึ่งสัปดาห์ก็หุฐเกินแล้ว

"ไม่ขนาดนั้นหรือครับ ผมก็แค่คนธรรมดา ไม่ได้ดีบดียอะไร" ภวภพพูด

จริงในรอบหลายสิบปีอย่างที่ตัวเองก็ยังคาดไม่ถึง ความจริงกับเขาเป็นอะไรที่เข้ากันไม่ค่อยได้นัก น้อยเรื่องจริงๆที่เขาพูดแล้วจะเชื่อถือได้ "แล้วเจ้าหมาตัวนี้...คุณจะทำยังไงต่อไปครับ?"

"ก็คงต้องตามหาเจ้าของมันให้เจอ แล้วเอาไปคืนเขาแหละค่ะ ป่านนี้เจ้าของคงเป็นห่วงมันมากแล้ว น่าสงสารนะค่ะ"

"ไม่ห่วงแล้วครับ ไม่ต้องไปตามหาได้ยิ่งดีเลย"

โพล่งออกมาแล้วกววกพิกัดตาโต รีบยกกาแฟดื่มอีกๆหลบสายตาช่างสงสัยของเธอเสียทันควัน

ท่าทางนั้นมีพิรุณ ทว่าหญิงสาวที่มองโลกในแง่ดีเกินไปอย่างปานนภาไม่มีวันตามทันเล่ห์กลของอีกฝ่ายได้เลย

"คุณว่าไงนะค่ะ?"

"คือ...ผมว่าเจ้านุ่นมันอยู่กับคุณก็ดีแล้ว"

ชิบเซ่งละลิ เผลอต้วอีกแล้ว!

ชายหนุ่มกลมกลอกตาไปมา หันหลังเมินหนีปานนภาเสียดี้อๆ มีพิรุณเห็นๆ ทว่าอีกฝ่ายยังคงมองโลกในแง่ดีได้อย่างเกินคาดเหมือนเดิม

"นั่นคุณตั้งชื่อให้มันแล้วหรือคะ ชื่อนุ่น...น่ารักดีค่ะ" เธอก็มองมองเห็นเจ้าปุยนุ่น กระดิกหางรับตุ๊กตัก ก็ยิ่งตื่นเต้นดีใจ "มันชอบชื่อที่คุณตั้งนะค่ะ ดูลิ"

"เหรอะฮะ" เขาปรายตากลับมาดู ยิ้มแฉกเขี้ยว แน่ละ! ก็ชื่อมันออริจินอลขนาดนี้แต่ตั้งเดิมขนาดนั้น ไม่ชอบก็บ้าแล้ว "ผมว่ามันเหมาะกับชื่อปุยนุ่นมากนะครับ คุณว่าไหม?"

ปานนภาไม่มีปฏิเสธซักคำ เพราะเห็นท่าทางขานรับกับชื่อที่หลุดออกมาจากปากของชายหนุ่มของเจ้าหมาน้อยแล้ว เธอก็ไม่มีข้อแม้ใดๆอีก หญิงสาวลองเรียกชื่อมันตามที่เขาเรียก ปรากฏว่าเจ้าปุยนุ่นยอมเป็นมิตรกับเธอขึ้นทันที

"น่ารักจังเลยคะ เพราะคุณแท้ๆ มันเลยยอมดีกับฉัน ชอบคุณมากนะค่ะ" เธอยิ้มหวานให้เขาโดยไม่รู้ตัวอีกแล้ว

กววกพมองหน้าหวานๆนั้น อยากเดินเข้าไปขอรางวัลอย่างอื่นมากกว่าแค่คำขอบคุณที่ฟังแล้วระคายเคืองหูแถมยังไร้ประโยชน์ แต่ยังไม่กล้าบุ่มพามกั่วลูกหงส์แสนสวยจะบินหนีไปจาก'บ่วงมาร'ของเขาเสียก่อนด้วยความตื่น

ตระหนก

เธอไม่เหมือนสาวๆอื่นที่เขาเคยไปติดพัน บ้านช่องเธอใหญ่โตโอโง่ง บ่งบอกฐานะที่มีระดับ ไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาจะมาทำเล่นๆได้เหมือนทั่วไปแน่ๆ

ยิ่งดูท่าทางแล้ว เธอไม่ใช่สาวไฮโซเห่อวัฒนธรรมตะวันตกอย่างหลายๆ คนที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนแต่งงานได้อย่างไม่สะทกสะท้านเสียด้วย

สรุปว่าสำหรับเขา ปานนภาเป็นอะไรที่เข้าถึงยาก ถ้าไม่คิดว่าเธอสวย โดนใจซักนิดเดียว เขาคงจะวิ่งหนีหายไปไกลจนสุดขอบกรุงเทพฯ แล้ว

แต่นี้...เขาถึงขนาดทุ่มทุนด้วยน้องปุยุ่นหมาน้อยแสนรักไปแล้ว หวังใช้มันเป็นสะพานเชื่อมรัก ซึ่งก็คิดว่าน่าจะได้ผลเกินคาด

"คุณ...จะว่าอะไรไหม ถ้าผมจะขออนุญาตมาเยี่ยมเยียนเจ้าปุยุ่นมันบ้าง ระหว่างที่คุณยังหาเจ้าของมันไม่เจอนะครับ?"

เขาเริ่มสานสัมพันธ์แผน'หมาน้อยสี่อริภักดิ์' ปานนภาที่อ่อนต่อโลกกว่า มากมายมีหรือจะตามทัน

"ได้สิคะ ดูท่าทางเจ้าปุยุ่นก็จะชอบคุณมากด้วย มันคงดีใจนะคะ ถ้าคุณจะมาเล่นกับมันอีก"

ผมอยากเล่นกับคนเลี้ยงมันต่างหาก

เขาคำครวญในใจ มองหน้าเธอตาหวานยิ้มปานจะหยด แต่ปานนภา เข้าใจไปเองว่าเขาหลงรักเจ้าปุยุ่นเหมือนอย่างเธอเสียแล้ว

หญิงสาวหัวเราะให้เขาเห็นฟันซี่เล็กๆขาวเป็นระเบียบ

"ดูสิ ท่าทางคุณจะรักมันมากเลยนะคะ ถ้าฉันหาเจ้าของมันไม่เจอจริงๆ จะยกให้คุณแล้วกัน อยากได้ใช่ไหมล่ะคะ?"

"ครับอยากได้มาก....." เขารีบรับคำดีบตี

อยากได้อะไร ขออะไรไว้ในฐานที่เข้าใจนะครับผม!!

เออวะ วันนี้เข้าใจว่าเรารักหมากก็ช่าง พ่อจะตามมองจนกว่าจะรู้มันนั่นละ ว่าอยากได้เธอ ม่ายช่าย...หมา

หมามันก็แค่ทางผ่าน เป็นบันได เป็นเครื่องมือของเขาเท่านั้น

เธอลิที่เป็นเป้าหมาย สาวน้อยปานนภา ชื่อนี้ชายหนุ่มรู้สึกขั้ตหูพิกลั่น แต่เมื่อมาเป็นชื่อของเธอ ภวภพก็ฟังว่ามันช่างไพเราะ เอาเถอะ พอหยวนๆได้นำ

ก็ชื่อปานนภา ฟังดูแล้วช่างสูงส่ง สะอาด เกินเอื้อมถึงอย่างไรชอบก็แล้ว